

ILLUSIONS

ILLUSIONS

APRILYNNE PIKE

Illusions

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright Nederlandse editie © 2023 Dutch Venture Publishing

Auteur: Aprilynne Pike

Oorspronkelijke titel: *Illusions*

Vertaling: Samara Reijns

Omslagontwerp: Dutch Venture Publishing/Jen Minkman

Tekstredactie: Marieke Veringa

Zetwerk: Mariska Maas (Rubre Art)

Eerste uitgave april 2023

ISBN 978-94-93265-44-8

NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, foto-kopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Het was de eerste dag van het nieuwe schooljaar op Del Norte High en er hing een chaotische en opgewonden sfeer in het gebouw. Laurel duwde zich door een groep tweedejaarsstudenten heen toen plots Davids brede schouders in haar blikveld verschenen. Ze sloeg haar armen om zijn middel en duwde haar gezicht in zijn zachte t-shirt.

‘Hoi,’ zei David, terwijl hij zijn armen om haar heen sloeg. Laurel had net haar ogen gesloten om het moment in zich op te kunnen nemen toen Chelsea hen in een stevige omhelzing nam.

‘Kunnen jullie het geloven? We zitten eindelijk in het laatste jaar!’

Laurel lachte terwijl Chelsea hen losliet. Ook al klonk de vraag retorisch, dat was het in dit geval niet. Er was in het afgelopen jaar namelijk zoveel gebeurd, dat Laurel niet had geweten of ze het wel ging redden.

Terwijl David zich omdraaide naar zijn kluisje, toverde Chelsea de leeslijst van mevrouw Cain tevoorschijn. Tijdens de zomervakantie hadden ze de taak gekregen om een aantal boeken van de leeslijst te lezen. Laurel probeerde een glimlach te onderdrukken bij de herinnering aan Chelsea die de hele zomer, of misschien zelfs langer, had zitten mokken over welke boeken ze wilde kiezen.

‘Ik begin het gevoel te krijgen dat iederéén *Pride and Prejudice* heeft gelezen,’ zei ze, terwijl ze het blaadje omdraaide naar Laurel. ‘Ik wist dat ik *Persuasion* had moeten kiezen.’

‘Ik heb *Pride and Prejudice* niet gelezen, hoor,’ ging Laurel tegen Chelsea in.

‘Ja, oké. Maar jij bent bezig geweest met het lezen van “De algemene toepassingen van varens”, of hoe dat boek ook mag heten.’ Chelsea kwam wat dichterbij om in Laurels oor te fluisteren. ‘En natuurlijk dat boek “De zeven gewoontes van uiterst effectieve Mixers”,’ voegde ze er met een grinnik aan toe.

‘En “Hoe win je bladeren en beïnvloed je populieren?”’ bracht David in met wiebelende wenkbrauwen. Plots rechtte hij zijn rug en kreeg hij een glimlach op zijn gezicht. Met een iets luidere stem zei hij: ‘Hé, Ryan.’ David stak zijn vuist naar hem uit.

Ryan stootte Davids vuist aan, draaide zich toen om en gleed met zijn hand over Chelseas arm. ‘En hoe gaat het met de knapste leerling van het examenjaar?’ vroeg hij haar. Chelsea moest erom giechelen en ging toen op haar tenen staan om hem een kus te geven.

Met een tevreden zucht pakte Laurel Davids hand en leunde ze tegen hem aan. Ze was nog maar net een week terug van de Academie in Avalon, maar ze had haar vrienden heel erg gemist. Ze had ze zelf nóg meer gemist dan het jaar ervoor. Ze had tijdens de zomervakantie bijna niet stil kunnen zitten, omdat haar docent, Yeardley, haar de hele tijd stapels met werk had gegeven. Ze had eindelijk een aantal poeders en elixers onder de knie en er waren er nog een paar die ze bijna ook helemaal in de vingers had. Daarnaast ging het mixen ook steeds natuurlijker. Ze begon gevoel te krijgen voor verschillende kruiden en extracten en hoe die samenwerken. Maar ze was zeker nog niet goed genoeg om zelf aan de slag te kunnen gaan, zoals haar vriendin Katya, die onderzoek deed naar nieuwe drankjes. En toch was Laurel zeer trots op haar eigen vooruitgang.

Maar het was ook fijn om weer thuis in Crescent City te zijn. Hier was alles normaal en voelde ze zich niet zo eenzaam. Ze glimlachte naar David die zijn kluisje dichtdeed en haar naar zich toe trok. Het leek enorm oneerlijk dat zij en David maar één les per week samen hadden dit jaar. Ondanks dat ze afgelopen week iedere dag samen met hem had doorgebracht, klampte Laurel zich vast aan de laatste paar minuten die ze nu nog samen konden zijn voordat de bel

ging en hun lesroosters hen van elkaar zouden scheiden.

Een vreemde tinteling ging haar bijna ongemerkt voorbij. Plots had ze het gevoel dat ze zich moest omdraaien en naar iets achter zich moest kijken.

Hield iemand haar in de gaten?

Haar nieuwsgierigheid overwon het van haar angst en vermomd als een beweging om haar haren uit haar gezicht te vegen, keek ze voorzichtig achterom. Het was direct duidelijk wie haar in de gaten hield. Laurels adem stokte in haar keel toen haar blik viel op twee lichtgroene ogen.

Die ogen hoorden niet lichtgroen te zijn, maar juist een rijke smaragdgroen die ooit perfect bij zijn haar had gepast. Maar dat haar was nu volledig zwart, kort geknipt en in een bedrieglijk nonchalante mop geföhnd. In plaats van een handgeweven tuniek en broek droeg hij een spijkerbroek en zwart t-shirt dat, hoe goed het hem ook stond, vreselijk verstikkend moest zijn.

En schoenen. Ze had Tamani zelden schoenen zien dragen.

Maar of ze nou licht of donker waren: ze zou zijn ogen altijd herkennen. Hij had ogen die prominent aanwezig waren in haar dromen en even vertrouwd waren als die van haarzelf en die van haar ouders. En zelfs even vertrouwd als die van David.

Op het moment dat hun blikken elkaar ontmoetten, krompen de maanden sinds ze Tamani voor het laatst had gezien van een eeuwigheid naar een ogenblik. Vorige winter had ze tijdens een woedeaanval tegen hem gezegd weg te gaan, en dat had hij gedaan. Ze had niet geweten waar hij naartoe was gegaan of voor hoelang hij weg zou blijven. Ze had niet eens geweten of ze hem ooit weer terug zou zien. Maar ze had voor honderd procent voor David gekozen en hoewel het niet haar bedoeling was geweest om Tamani volledig uit haar leven te verbannen, want hij was tenslotte haar vriend, moest ze toegeven dat zijn afwezigheid haar keuze voor David vereenvoudigd had. Na ongeveer een jaar was ze bijna gewend geraakt aan het zeurende gevoel in haar borst wanneer ze aan hem dacht. Maar hij was nu plotseling terug en ze kon hem bijna aanraken.

Laurel keek op naar David, maar die keek niet terug. Hij had

Tamani ook opgemerkt.

‘Wauw,’ zei Chelsea vanachter Laurels schouder vandaan. Dit doorbrak Laurels mijmering. ‘Wie is die knapperd?’ Haar vriendje, Ryan, liet een afkeurend geluid horen. ‘Nou zeg. Hij is toch knap? Ik ben niet blind,’ voegde Chelsea toe op een nuchtere toon.

Laurel kon nog steeds geen woord uitbrengen, terwijl ze toekeek hoe Tamani’s blik heen en weer ging van haar naar David en weer terug. Miljoenen gedachten schoten tegelijkertijd door haar hoofd. *Waarom is hij hier? Waarom heeft hij die kleren aan? Waarom heeft hij me niet gezegd dat hij zou komen?* Ze had nauwelijks door dat David haar handen van zijn shirt afhaalde en zijn warme vingers door haar ijskoude vingers vlocht.

‘Waarschijnlijk zo’n uitwisselingsstudent,’ zei Ryan. ‘Meneer Robison vindt het altijd leuk om ze door school te paraderen.’

‘Misschien, ja,’ zei Chelsea zonder er echt mee in te stemmen.

Meneer Robison zei iets tegen de drie leerlingen die hem door de gang volgden. Tamani draaide zijn hoofd op een manier dat zelfs zijn profiel niet meer zichtbaar was. Als bevrijd van een betovering liet Laurel haar blik op de vloer vallen.

David kniep in haar hand en ze keek naar hem op. ‘Is dat wie ik denk dat het is?’

Laurel knikte haar hoofd. Het lukte haar niet om iets uit te brengen. David en Tamani hadden elkaar twee keer eerder ontmoet, maar beide keren waren erg... gedenkwaardig geweest. Ze hield Davids hand stevig vast. Toen David weer omkeek naar Tamani, keek Laurel ook.

De andere jongen in de groep keek verlegen rond en het meisje legde hem iets uit in een taal die duidelijk geen Engels was. Meneer Robison knikte goedkeurend.

Ryan sloeg zijn armen over zijn borst en grijnsde. ‘Zie je? Ik zei het toch. Uitwisselingsstudenten.’

Met een vervelde blik verschoof Tamani het gewicht van een zwarte rugzak van schouder naar schouder. Hij zag er zo ménselijk uit. Dat beeld alleen al was bijna net zo schokkend als zijn aanwezigheid hier. En toen keek hij weer naar haar, maar minder openlijk dit

keer. Zijn blik was versluierd onder zijn donkere wimpers.

Laurel moest vechten om normaal adem te halen. Ze wist niet wat ze moest denken. Avalon zou hem niet zonder reden hierheen gestuurd hebben en Laurel kon zich niet voorstellen dat Tamani zomaar zijn wachtpost in de steek zou laten.

‘Gaaf het?’ vroeg Chelsea, terwijl ze naast Laurel ging staan. ‘Je ziet er een beetje bleek uit.’

Voor ze zichzelf tegen kon houden, wierp Laurel een blik richting Tamani. Dat merkte Chelsea natuurlijk onmiddellijk op. Liegen had geen zin. Dit was veel groter dan wat ze ooit zou kunnen verbergen. Zeker tegenover Chelsea zou dat haar niet lukken. ‘Het is Tamani,’ zei ze. Laurel hoopte dat ze niet zo opgelucht of bang klonk als ze zich voelde.

Dat moest haar gelukt zijn, want Chelsea staarde haar vol ongelooft aan. ‘Die knappe?’ fluisterde ze.

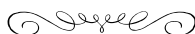
Laurel knikte.

‘Meen je dat echt?’ gilte Chelsea. Laurel onderbrak haar snel met een fel gebaar en keek meteen om naar Tamani om te zien of hij Chelsea gehoord had. Het tikje van een glimlach in zijn mondhoek vertelde haar dat dat inderdaad het geval was.

De uitwisselingsstudenten liepen meneer Robison achterna de gang uit weg van Laurel. Net voor Tamani de hoek om verdween, keek hij terug naar Laurel en knipoogde hij haar kant op. Het was niet de eerste keer dat ze ongelooflijk dankbaar was dat ze niet kon blozen.

Ze draaide zich om naar David. Hij keek op haar neer met een blik vol vragen.

Laurel zuchtte en hield haar handen voor zich omhoog. ‘Ik heb hier niets mee te maken.’

‘Dit is iets goeds, toch?’ zei David nadat hij en Laurel afscheid hadden genomen van Chelsea en Ryan. Ze stonden samen voor het lokaal waar Laurel haar eerste les had. Ze kon zich de laatste keer dat de

schoolbel haar zo nerveus maakte niet meer herinneren. ‘Ik bedoel, je dacht dat je hem nooit meer zou zien, maar nu is hij hier.’

‘Het is goed om hem te zien, ja,’ zei Laurel zachtjes, terwijl ze naar voren leunde om haar armen om Davids middel te slaan, ‘maar ik ben ook bang voor wat het betekent. Voor ons. Niet voor óns,’ corrigeerde Laurel zichzelf. Ze vocht hard tegen het vreemde en ongemakkelijke gevoel dat zich tussen hen in leek te nestelen. ‘Ik bedoel, het moet betekenen dat we in gevaar zijn, toch?’

David knikte. ‘Ik probeer daar niet te veel over na te denken. Hij zal het ons uiteindelijk wel laten weten, toch?’

Laurel keek hem met een opgetrokken wenkbrauw aan en na een moment barstten ze beiden in lachen uit.

‘Waarschijnlijk moeten we daar niet al te veel op rekenen, hè?’ David nam haar rechterhand in de zijne, drukte die tegen zijn lippen en bekeek de zilveren en kristallen armband die hij haar alweer bijna twee jaar geleden had gegeven. Hij had haar die cadeau gedaan toen ze voor het eerst officieel een koppel waren geworden. ‘Ik ben blij dat je deze nog steeds draagt.’

‘Elke dag,’ zei Laurel. Ze wenste dat ze meer tijd hadden om te praten en trok David dicht tegen zich aan voor een laatste kus. Daarna moest ze snel het lokaal inrennen voor haar les over de Amerikaanse regering om de laatste stoel bij de muur met ramen te kunnen bemachtigen. Het waren kleine ramen, maar het was beter dan ergens zitten zonder enig natuurlijk zonlicht.

Haar gedachten dwaalden af, terwijl mevrouw Harms de syllabus uitdeelde en de lesvereisten begon uit te leggen. Laurel was al snel verzonken in gedachten, wat niet vreemd was gezien de plotselinge verschijning van Tamani. Waarom was hij hier? Als ze in gevaar was... wat kon dat dan zijn? Ze had geen enkele trol gezien sinds ze Barnes bij de vuurtoren had achtergelaten. Zou dit iets te maken hebben met Klea, de mysterieuze trollenjager die hem vermoord heeft? Voor zover Laurel wist, had niemand haar de laatste tijd gezien en was Klea hoogstwaarschijnlijk naar de andere jachtgebieden vertrokken. Misschien was dit een heel ander soort crisis?

Wat het ook zou kunnen zijn, David had gelijk: Laurel was blij

om Tamani weer te zien. Ze was zelfs meer dan blij. Ze voelde zich getroost door zijn aanwezigheid en hij had zelfs naar haar geknip-oogd! Het was alsof de laatste acht maanden niet bestonden, alsof hij nooit was weggelopen en alsof ze nooit op die dag afscheid van hem had genomen. Haar gedachten dwaalden af naar de korte momenten in zijn armen en het zachte gevoel van zijn lippen op die van haar tijdens die paar keer dat de zelfbeheersing haar door de vingers was geglipt. De herinneringen waren zo levendig dat Laurel haar lippen zachtjes aanraakte.

De deur van het klaslokaal zwaaide plotseling open en Laurel werd uit haar gedachten gerukt. Meneer Robison kwam binnengelopen met Tamani achter hem aan.

‘Sorry voor het storen,’ zei meneer Robison. ‘Jongens en meisjes?’ Laurel vond het akelig hoe volwassenen twee perfect bruikbare woorden konden veranderen in iets vreselijk neerbuigends. ‘Jullie hebben het misschien al gehoord: dit jaar hebben we Japanse uitwisselingsstudenten. Tam,’ Laurel huiverde bij het gebruik van haar koosnaampje voor Tamani, ‘zit technisch gezien niet in het uitwisselingsprogramma, maar hij is net vanuit Schotland hierheen verhuisd. Ik hoop dat jullie hem net zo vriendelijk kunnen ontvangen als onze andere uitwisselingsstudenten. Tam? Waarom vertel je ons niet iets over jezelf?’

Meneer Robison sloeg een hand tegen Tamani’s schouder. Tamani’s blik schoot kort naar de decaan. Laurel kon zich alleen maar voorstellen hoe Tamani het liefst had willen reageren. De irritatie was gelukkig nog geen seconde van zijn gezicht af te lezen en Laurel betwijfelde dat iemand anders het ook had opgemerkt. Hij grijnsde scheef en haalde zijn schouders op. ‘Ik ben Tam Collins.’

De helft van de meisjes in de klas zuchtte zachtjes bij Tamani’s zangerige tongval.

‘Ik kom uit Schotland. Ergens in de buurt van Perth. Niet de Perth in Australië. En ehm...’ hij pauzeerde, alsof hij zocht naar een ander weetje over zichzelf dat de leerlingen interessant zouden kunnen vinden.

Laurel kon wel een paar dingen bedenken.

‘En ik woon bij mijn oom. Al sinds ik klein was.’ Hij draaide zich om en glimlachte naar de docent. ‘En ik weet helemaal niets over de regering,’ zei hij lachend. ‘In ieder geval niet die van dit land.’

De hele klas was overtuigd. De jongens knikten met hun hoofd, de meisjes waren zachtjes aan het smiezen en zelfs mevrouw Harms moest lachen. En hij had ze niet eens betoverd. Laurel kreunde bijna hardop, terwijl ze dacht aan de problemen die dát kon veroorzaken.

‘Nou, kies een plekje uit in het lokaal,’ zei mevrouw Harms, terwijl ze Tamani een lesboek overhandigde. ‘We zijn nog maar net begonnen.’

Er waren drie lege stoelen in het lokaal en bijna iedereen in de buurt van een lege stoel begon een stille campagne voor Tamani’s aanwezigheid naast hen. Nadia, een van de mooiste meisjes van de klas, was daarin het brutaalst. Ze sloeg haar benen over elkaar, gooide haar golvende bruine haar over haar schouders en leunde naar voren om niet zo subtiel op de rugleuning van de stoel voor haar te kloppen. Tamani grijsde bijna verontschuldigend en liep toen langs haar heen om een stoel op te eisen tegenover een meisje dat nauwelijks had opgekeken van haar boek sinds hij de klas was binnengelopen.

Het was de stoel naast Laurel.

Terwijl mevrouw Harms verder vertelde over de dagelijkse leesopdrachten, ging Laurel achterover zitten en staaarde ze naar Tamani. Ze deed geen moeite om het te verbergen, want zowat elk ander meisje in de klas deed immers precies hetzelfde. Ze werd langzaam helemaal gek door het feit dat hij domweg op armlengte van haar af zat. Ze had een miljoen vragen die ze hem wilde stellen. Sommige waren rationeel, maar veel waren dat niet.

Laurels hoofd tolde helemaal toen de bel ging. Dit was haar kans. Er waren zo veel dingen die ze wilde doen: tegen hem schreeuwen, hem slaan, hem kussen, zijn schouders pakken, hem door elkaar schudden... Maar bovenal wilde ze haar armen om hem heen slaan, zich tegen zijn borst drukken en bekennen hoezeer ze hem had gemist. Dat kon toch gewoon met een vriend?

Maar was dat juist ook niet de reden waarom ze boos op hem was geworden en hem had weggestuurd? Voor Tamani was het nooit

gewoon een vriendelijke knuffel. Hij wilde altijd meer. En hoe vleidend zijn volharding en passie ook waren, de manier waarop hij David behandelde als een vijand die verpletterd moest worden, was minder vertederend. Het had haar hart gebroken om Tamani weg te sturen en Laurel wist niet zeker of ze dat nog eens mee kon maken.

Ze stond langzaam op en keek naar hem. Haar mond was droog. Zodra hij zijn rugzak over een van zijn sterke schouder had geslingerd, draaide hij zich om en ontmoette hij haar blik. Laurel deed haar mond open om iets te zeggen, maar toen grijnsde hij en stak hij zijn hand uit.

‘Hallo,’ zei hij bijna te vrolijk. ‘Het lijkt erop dat we bureaumaatjes zijn in deze les. Ik wilde mezelf nog even voorstellen. Ik ben Tam.’

Hun ineengeslagen handen bewogen op en neer, maar dat kwam alleen door Tamani. Laurels arm was slap geworden. Ze bleef enkele seconden zwijgend staan tot Tamani’s veelbetekenende blik intenser werd en bijna leek te schitteren. ‘Oh!’ zei ze veel te laat, ‘Ik ben Laurel. Laurel Sewell. Aangenaam.’ Aangenaam? Sinds wanneer zei ze áangenaam? En waarom schudde hij haar hand als een of andere ouderwetse winkelier?

Tamani haalde een lesrooster uit zijn achterzak. ‘Ik heb nu Engels van mevrouw Cain. Kun je me laten zien waar het lokaal is?’

Voelde ze zich nu opgelucht omdat ze wist dat ze het tweede lesuur niet in hetzelfde lokaal zouden zitten of was ze juist teleurgesteld? ‘Tuurlijk,’ zei ze opgewekt. ‘Het is verderop in de gang.’ Laurel verzamelde langzaam haar spullen en wachtte tot het klaslokaal leeg was. Toen leunde ze dicht naar Tamani toe. ‘Wat doe je hier?’

‘Ben je niet blij om me te zien?’

Ze knikte en glimlachte.

Hij grijnsde terug en ze kon aan hem zien dat hij opgelucht was. Het gaf Laurel het idee dat hij ook onzeker was geweest.

‘Waarom...’

Tamani schudde lichtjes zijn hoofd en gebaarde naar de hal. Toen ze bijna bij de deur was, pakte Tamani haar elleboog en hield hij haar tegen. ‘Ontmoet me na school in het bos achter je huis?’ vroeg

hij zacht. ‘Ik zal je alles uitleggen.’ Hij pauzeerde en tilde met een onnatuurlijke snelheid een hand op om haar wang te strelen. Ze had nauwelijks tijd om het gevoel te registreren voordat zijn handen weer in zijn zakken zaten en hij de deur uitliep.

‘Tam... Tam?’ riep ze en ze haalde hem snel weer in. ‘Ik zal je nog even laten zien waar je naartoe moet.’

Hij grijnsde. ‘Kom op zeg,’ zei hij zo zacht dat ze hem bijna niet kon verstaan. ‘Hoe onvoorbereid denk je dat ik ben? Ik ken deze school beter dan jij.’ Na een knipsoeg was hij weg.

‘Jeetjemina!’ gilde Chelsea. Ze viel Laurel van achteren aan en rukte haar vingers praktisch uit Davids greep. Ze ging vlak voor Laurel staan. ‘Die elfenjongen zit bij mij bij Engels! Snel voordat Ryan er is. Vertel me alles!’

‘Ssh!’ zei Laurel, terwijl ze om haar heen keek. Maar niemand keek hen richting op.

‘Hij is zó knap,’ zei ze. ‘Alle meiden zwijmelen helemaal weg wanneer hij langsloopt. Oh, en die Japanse jongen zit bij mij bij wiskunde. Hij is pas vijftien. Wanneer denk je dat het onderwijs in Amerika de rest van de wereld eens bijbeent?’ vroeg ze. Toen pauzeerde ze en haar ogen werden groot. ‘Man, ik hoop niet dat hij het cijfergemiddelde van de school verpest.’

David rolde met zijn ogen, maar Laurel ontdekte ook een grijns op zijn gezicht. ‘Dat is hoe iedereen over jóú denkt,’ zei hij.

‘Luister,’ zei Laurel en trok Chelsea dichterbij, ‘ik weet nog niets. Ik moet nog met hem praten, oké?’

‘Maar je vertelt het me toch wel?’ vroeg Chelsea.

‘Ik vertel je toch altijd alles?’ lachte Laurel plagend.

‘Vanavond?’

‘We zullen zien,’ zei Laurel, terwijl ze Chelsea bij haar schouders omdraaide en haar in Ryans richting duwde. ‘En nu gaan met die banaan!’ Chelsea draaide zich om en stak haar tong uit naar Laurel voor ze onder de arm van haar vriend dook.

Laurel schudde haar hoofd en wendde zich tot David. 'Eén les samen is niet genoeg,' zei ze spottend. 'Wiens idee was dit eigenlijk?'

'Niet het mijne. Dat is zeker,' zei David. Ze liepen de klas in en gingen snel aan twee tafels achter in het lokaal zitten.

Na alles wat er die dag was gebeurd, had het Laurel niet moeten verbazen toen ze plots Tamani de les toespraken binnen zag lopen. Toen hij binnenkwam, verstijfde David direct. Maar toen haar oude beschermer een bureau koos vooraan in het lokaal dat enkele rijen van hen vandaan stond, ontspande hij weer.

Dit zou nog een lang semester worden.

Met een diepe zucht zette Laurel haar rugzak neer op het aanrecht. Ze stond stil voor de koelkast en bekeek de inhoud toen ze zichzelf berispte voor haar overduidelijke uitstelgedrag. Om haar gesnuffel te rechtvaardigen, pakte ze toch een nectarine voor ze de koelkast weer dichtdeed.

Ze liep richting de achterdeur en staarde, net zoals ze wel vaker deed, naar de bomenrij achter haar huis. Ze was op zoek naar tekenen van leven van de elfen die daar nu permanent woonden. Soms sprak ze met hen en ze had hen het afgelopen jaar zelfs af en toe verdedigingselixers en -poeders gegeven. Ze had geen idee of de wachters er iets aan hadden, maar ze wezen ze in ieder geval niet af. Het was bevredigend om het gevoel te hebben dat ze kon helpen, vooral omdat de bewaking van haar huis het leven van al die elfen had verstoord.

De bewaking leek alleen nauwelijks meer nodig, omdat er al sinds vorig jaar totaal geen trollenactiviteit was waargenomen. Aan de ene kant wilde ze de elfen ervan overtuigen om terug naar huis te gaan, maar ze wist wel beter. Jamison had haar gewaarschuwd dat trollen het liefst toeslaan wanneer hun prooi het meest kwetsbaar is. En ze wist maar al te goed dat hij gelijk had. Leuk of niet, het was waarschijnlijk het veiligst als de wachters bleven, althans voorlopig.

Laurel trok de achterdeur open en liep richting de bomen. Ze wist niet precies waar ze hem zou ontmoeten, maar ze twijfelde er niet aan

dat Tamani haar zoals gewoonlijk zou vinden. Ze stopte nadat ze om een struik was gelopen. Ze keek toe hoe Tamani met een snelle en gewelddadige trap een van zijn schoenen uitschopte. Hij stond met zijn rug naar haar toe en had zijn shirt al uitgetrokken. Laurel kon niet anders dan staren. Ze had hem nog nooit zonder shirt gezien. De zon scheen door het bladerdak en brandde op de warme bruine huid van zijn rug. Zijn huid had een donkerdere kleur dan die van David. Hij boog zich voorover en trok hardnekkig aan zijn schoenveter. Met een zacht gemompel kreeg hij hem uiteindelijk los en schopte hij de schoen tegen de stam van een nabijgelegen cipresboom.

Alsof hij was bevrijd van een stel boeien in plaats van kleding, ontspande Tamani zijn schouders en zuchtte hij luidruchtig. Hoewel hij naar menselijke maatstaven wat klein was, waren zijn armen slank en lang. Zijn brede schouders vormden de top van een slanke driehoek die zich vernauwde tot zijn middel, waar zijn spijkerbroek losjes om zijn heupen hing. Het zonlicht viel op zijn gespierde rug en Laurel genoot dat ze hem kon zien genieten van de voedende zonnestralen. Ze wist dat ze iets moest zeggen om haar aanwezigheid aan te kondigen, maar ze aarzelde.

Toen hij zijn handen op de heupen legde waarnaar ze had zitten staren en hij zijn gezicht naar de hemel hief, beseftte Laurel dat ze beter wat geluid kon maken voordat hij nog iets anders uittrok. Ze schraapte zachtjes haar keel.

De zon wierp een gouden gloed over Tamani's haar, terwijl hij zich zichtbaar gespannen omdraaide. 'Oh, jij bent het,' zei hij op een opgelucht toon. Hij had een vreemde blik in zijn ogen en concentreerde zich op de grond. 'Hoe lang sta je daar al?'

'Nog niet zo lang,' antwoordde ze vlug.

'Een minuut?' drong hij aan. 'Twee?'

'Ehm, ongeveer een, denk ik.'

Tamani schudde zijn hoofd. 'En ik heb helemaal niks opgemerkt. Verdomme. Die menselijke kleren ook.' Hij liet zichzelf neervallen op een omgevallen boomstam en trok een sok uit. 'Niet alleen zit het niet lekker, maar deze kleren maken ook zoveel lawaai wanneer ik beweeg! En hoe zit dat met die school van jou? Het is zo donker.'

Laurel probeerde een grijns te onderdrukken. Dat had ze ook tegen haar moeder gezegd na haar eerste schooldag. 'Je went er wel aan,' zei ze, terwijl ze hem de nectarine overhandigde. 'Hier. Eet dit. Je zal je er beter door voelen.'

Zijn vingers gleden over die van haar toen hij het fruit van haar overnam. 'Dank je,' zei hij zachtjes. Hij aarzelde, keek weg en nam een hap. 'Ik heb hiervoor getraind. Echt waar! Maar ik heb nog nooit zo lang achter elkaar ergens binnen moeten zitten. Ik was gefocust op het leren van de cultuur en dacht niet eens na over de gevolgen van zo lang achter elkaar in een gebouw te moeten doorbrengen.'

'Het is minder erg als je naast een raam zit,' gaf Laurel hem mee als tip. 'Dat heb ik zelf moeten leren.'

'En wie heeft in godsnaam spijkerbroeken bedacht?' ging Tamani grimmig verder. 'Zware, broeierige stof? Vertel je me nu echt dat het ras dat het internet heeft uitgevonden geen betere stof had kunnen bedenken dan denim? Alsjeblieft zeg!'

'Internet?' zei Laurel met een snuif. 'Uit jouw mond klinkt dat zo raar.'

Tamani kon alleen maar lachen en nam nog een hap van de nectarine. 'Je had gelijk,' zei hij waardierend, terwijl hij de vrucht omhooghield. 'Dit helpt.'

Laurel liep naar hem toe en ging naast hem zitten op de omgevalen boomstam. Ze raakten elkaar nog net niet aan en toch had er ook net zo goed een bakstenen muur tussen hen kunnen staan. 'Tamani?'

Hij draaide zijn gezicht naar haar om maar zei niks.

Ze wist niet zeker of het een vergissing zou zijn, maar toch glimlachte Laurel en leunde ze naar voren om haar armen om zijn nek te slaan. 'Hoi,' zei ze met haar mond vlak bij zijn oor.

Hij sloeg zijn armen om haar heen. Ze liet weer los en begon zich terug te trekken, maar hij hield haar steviger vast. Zijn handen smeekten haar om te blijven. Ze verzette zich er niet tegen en beseftte dat ook zij niet wilde loslaten. Na nog een paar seconden liet hij haar met duidelijke tegenzin los. 'Hoi,' zei hij zachtjes.

Ze keek naar zijn lichtgroene ogen en merkte tot haar teleurstelling dat de kleur haar nog steeds stoorde. Ze waren écht niet

anders; het waren nog steeds zijn ogen. Maar ze vond de nieuwe kleur onredelijk storend.

‘Luister,’ begon Tamani langzaam. ‘Het spijt me dat dit alles je zo overvalt.’

‘Je had me iets kunnen laten weten.’

‘En wat zou je dan tegen me gezegd hebben?’ vroeg hij.

Laurel wilde bijna iets zeggen, maar hield zichzelf tegen en glimlachte in plaats daarvan beschaamd.

‘Je zou me hebben verteld niet te komen, toch?’ drukte Tamani door.

Laurel trok een wenkbrauw op.

‘Dat is waarom ik je niet kon waarschuwen,’ zei hij, terwijl hij zijn schouders ophaalde.

Laurel reikte naar beneden, plukte een kleine varen van de grond en begon die aan stukken te scheuren. ‘Waar was je al die tijd?’ vroeg ze. ‘Shar wilde het me niet vertellen.’

‘Het grootste deel van de tijd zat ik in Schotland, zoals ik op school vertelde.’

‘Waarom?’

Dit keer keek hij schuldig weg. ‘Om te trainen.’

‘Waarvoor?’

‘Om hiernaartoe te kunnen komen.’

‘Je hebt al die tijd daarvoor getraind?’ zei Laurel. Haar stem was nauwelijks meer dan een fluistering.

Tamani knikte.

Laurel probeerde de pijn die onmiddellijk haar borstkas vulde weg te duwen. ‘Je wist de hele tijd dat je terug zou komen en toch ging je weg zonder afscheid te nemen?’ Ze verwachtte dat hij beschaamd zou kijken of op zijn minst verontschuldigend, maar dat deed hij niet. Hij ontmoette haar blik zonder te knipperen.

‘Had ik moeten wachten tot je me persoonlijk zou komen vertellen dat je David boven mij verkoos en niet meer langs zou komen? Had ik moeten wachten tot jij mij dat zou komen vertellen in plaats van Shar?’

Ze keek weg. Het schuldgevoel verdrong haar gekwetste gevoelens.

‘Hoe zou dat mij hebben geholpen? Jij zou je beter hebben gevoeld, misschien zelfs heldhaftig, maar ik zou er ondertussen als een dwaas hebben uitgezien, terwijl ik naar de andere kant van de wereld vertrok om daar als geminachte minnaar rond te lopen.’ Hij pauzeerde, nam een hap van de nectarine en kauwde bedenkelijk. ‘In plaats daarvan moest jij het gewicht van je keuzes voelen en kon ik wat van mijn trots behouden. In ieder geval het kleine beetje dat er nog over was,’ voegde hij eraan toe, ‘want hoe dan ook móest ik nog steeds naar de andere kant van de wereld om die geminachte minnaar te spelen. Mijn moeder zou waarschijnlijk zeggen: zelfde fruit, andere tak.’

Laurel wist niet zeker of ze dat gezegde begreep. Zelfs na twee zomers in Avalon ontging de elfencultuur haar meestal.

‘Maar wat gebeurd is, is gebeurd,’ zei Tamani, terwijl hij de nectarine oppoetste. ‘En ik stel voor dat we er niet bij stilstaan.’ Hij concentreerde zich even voor hij de pit hard een kant op gooide.

Er klonk een stil gegrom. ‘Het oog van Hecate zij op je, Tamani! Was dat echt nodig?’

Tamani grijnsde toen een lange schildwacht met kortgeknipt haar tussen de bomen vandaan kwam en over zijn arm wreef. ‘Je was ons aan het bespioneren,’ zei Tamani op een zoete toon.

‘Ik probeerde je de ruimte te geven, maar jij vroeg of ik hiernaar-toe kon komen.’

Tamani spreidde verslagen zijn handen. ‘Touché. Wie komt er nog meer?’

‘De anderen houden het huis in de gaten. Er is voor hen geen reden om zich bij ons te voegen.’

‘Geweldig,’ zei Tamani, terwijl hij rechtop ging zitten. ‘Laurel, heb je Aaron al ontmoet?’

‘Verschillende keren,’ zei Laurel met een glimlach als begroeting. “Verschillende” was misschien wat overdreven, maar ze was er vrij zeker van dat ze elkaar één of twee keer hadden ontmoet. Afgelopen winter had ze vaak geprobeerd om met de wachters te praten en vrienden met ze te worden, maar iedere keer wanneer ze hen zag, bogen ze alleen voor haar en zeiden ze niks terug. Dat buigen vond ze nog steeds vreselijk. Toch kwam Aaron haar bekend voor.

Belangrijker nog: hij corrigeerde haar niet. Hij knikte alleen, zo diep dat het bijna een buiging was. Toen draaide hij zich terug naar Tamani.

‘Shar heeft Aaron al geïnformeerd. Hij wil horen hoe ik het aan jou uitleg, voor het geval ik iets mis,’ begon Tamani, terwijl hij zich weer omdraaide richting Laurel. ‘Ik ben hier niet als gewone schildwacht. Ik ben hier om te zijn wat ik altijd had moeten zijn: als *Fear-gleidhidh*.’

Het kostte Laurel een moment om zich het woord te herinneren. Vorige herfst had Tamani haar verteld dat het “begeleider” betekent, en het leek op een woord dat de winterelfen gebruikten voor hun lijfwachten. Maar het was meer... persoonlijk.

‘We hebben vorig jaar te veel ongelukken gehad,’ ging Tamani verder. ‘Het is moeilijk voor ons om je in de gaten te houden als je op school zit en om je goed te kunnen beschermen op drukke plekken. Ik ben daarom naar het manoir gegaan voor wat geavanceerde training. Ik kan niet zo goed opgaan in de mensen als jij, maar ik kan goed genoeg opgaan in de mensen om hoe dan ook in de buurt te blijven.’

‘Is dat echt nodig?’ onderbrak Laurel hem.

Beide elfen draaiden zich met een wezenloze uitdrukking naar haar om.

‘We hebben al maanden geen teken van de trollen of wat dan ook gezien.’

De twee wachters keken elkaar aan en Laurel voelde een steek van angst toen ze beseftte dat ze haar iets niet hadden verteld. ‘Dat is niet helemaal... waar,’ zei Aaron.

‘Ze hebben sporen van trollen gezien,’ zei Tamani, terwijl hij weer op de omgevallen boomstam ging zitten. ‘Alleen geen echte trollen.’

‘Is dat erg?’ vroeg Laurel. Ze dacht nog steeds dat het juist een goed teken was dat ze niks van de trollen hadden gehoord.

‘Heel erg,’ zei Tamani. ‘We hebben voetafdrukken gezien, bebloede dierenlichamen en zelfs af en toe een kampvuur. De wachters hier gebruiken alles wat ze bij de poorten gebruiken: opsporingselixers en aanwezigheidsvallen bijvoorbeeld. Maar geen enkele

methode registreert de aanwezigheid van trollen. Onze methodes, die normaal altijd werken, vinden gewoon niet de trollen waarvan we weten dat ze hier ergens zijn.'

'Zijn het misschien geen... oude sporen? Bijvoorbeeld van vorig jaar?' vroeg Laurel.

Aaron begon iets te zeggen, maar Tamani overstemde hem. 'Geloof me, ze zijn nieuw.'

Laurel voelde een misselijkmakend gevoel opkomen in haar buik. Ze wilde waarschijnlijk niet weten wat Aaron had willen zeggen.

'Maar ik zou hoe dan ook gekomen zijn,' ging Tamani verder. 'Zelfs voor je Shar vertelde over... de vuurtoren, wilde Jamison me al sturen om meer te weten te komen over Barnes' ploeg,' zei Tamani. 'Zijn dood gaf ons wat rust, maar een trol zoals hij heeft meestal luitenanten of commandanten. Ik denk dat we gerust kunnen aannemen dat dit slechts de stilte voor de storm is.'

Angst knaagde aan haar binnenste. Het was een gevoel waaraan Laurel gewend was geraakt, maar ze was niet blij met de plotselinge terugkeer ervan.

'Daarnaast heb je Klea vier slapende trollen gegeven. Het zou te mooi voor woorden zijn als die trollen gewoon wakker zijn geworden, haar hebben gedood en verder zijn gegaan met hun leven. Het is mogelijk dat ze hen heeft ondervraagd en toen over jou en misschien de poort heeft gehoord.'

Laurel schoot in paniek wakker uit haar gedachten. 'Ondervraagd? Zoals ze over hen sprak, dacht ik dat ze de trollen gewoon zou... vermoorden. Hen zou ontleden. Ik wist niet eens...'

'Het geeft niet,' zei Tamani. 'Je hebt gedaan wat je kon onder de omstandigheden. Je bent geen soldaat. Misschien heeft Klea ze wel meteen gedood. Trollen ondervragen kan dodelijke gevolgen hebben voor de meeste mensen. Daarnaast weten we ook niet hoeveel Barnes aan zijn volgers heeft verteld. Maar we moeten ons voorbereiden op het ergste. Als deze trollenjagers besluiten om elfenjagers te worden, dan loop je meer gevaar dan ooit. Jamison wilde deze nieuwe ontwikkelingen aanpakken, dus heeft hij het plan een beetje aangepast.'

'Een beetje,' herhaalde Laurel vermoeid. Ze sloot haar ogen en

bedekte haar gezicht met haar handen. Ze voelde Tamani's arm om haar heen glijden.

'Luister,' zei Tamani tegen Aaron, 'ik neem haar mee naar binnen. Ik denk dat we hier wel goed zitten.'

Een zacht duwtje bracht Laurel overeind en zonder afscheid te nemen liep ze het bos uit. Ze haastte zich terug naar huis en trok zich los van Tamani's hand. Ze wilde zowel afstand bewaren als haar onafhankelijkheid laten gelden.

Als daar nog iets van over was tenminste.

Ze liep via de achterdeur het huis in en liet de deur open voor Tamani. Ze ging naar de koelkast en pakte het eerste stuk fruit dat ze zag.

'Mag ik... er nog eentje?' vroeg Tamani. 'Die eerste heeft echt geholpen.'

Zonder iets te zeggen, gaf Laurel hem het fruit in haar hand. Ze realiseerde zich dat ze toch geen trek had.

'Gaat het?' vroeg Tamani uiteindelijk.

'Ik weet het niet,' zei Laurel, terwijl ze zijn blik probeerde te ontwijken. 'Alles is zo... onwerkelijk. Ik bedoel...' Ze keek zijn kant op. 'Ik ben zo blij dat je terug bent. Echt waar.'

'Gelukkig,' zei Tamani. Zijn glimlach was onzeker. 'Ik begon het me al af te vragen.'

'Maar dan vertel je me dat ik in gevaar ben en ineens vrees ik weer voor mijn leven. Niet kwaad bedoeld, maar het overschaduw mijn blijdschap.'

'Shar wilde iemand anders sturen en het je niet vertellen, maar ik dacht dat je het liever wilde weten. Zelfs als het betekent... nou ja, dit,' zei hij met een vaag gebaar.

Laurel dacht na. Iets in haar zei dat het zo beter was, maar ze was er niet zo zeker van. 'Hoeveel gevaar loop ik eigenlijk?'

'We weten het niet zeker,' Tamani aarzelde. 'Er is zeker iets aan de hand. Ik ben hier pas een paar dagen, maar de dingen die ik heb gezien... ben je bekend met opsporingselixiers?'

'Ja. Ze veranderen van kleur, toch? Om te laten zien hoe oud een spoor is? Ik kan ze nog niet maken...'

‘Dat hoeft ook niet. We hebben bakken vol die speciaal gemaakt zijn voor het opsporen van trollen en mensen. Ik heb het elixer gebruikt op een vers spoor, maar het reageerde helemaal niet. Ik had het net zo goed op een steen kunnen gieten.’

‘Dus de magie werkt niet?’ vroeg Laurel. Ze voelde zich benauwd worden.

‘Daar lijkt het inderdaad op,’ gaf Tamani toe.

‘Nou, dat geeft me niet echt een gerust gevoel,’ zei Laurel. Ze probeerde met een lachje wat humor in te brengen, maar de trilling in haar stem verraadde haar.

‘Je hoeft niet bang te zijn,’ drong Tamani aan. ‘Magie is niet nodig om trollen te verslaan. Het zou het alleen wat makkelijker maken. We doen er alles aan om het gebied te beschermen. We nemen geen enkel risico.’ Hij pauzeerde. ‘Het probleem is dat we niet echt weten wat ons te wachten staat. We weten niet met hoeveel trollen we te maken hebben of wat ze van plan zijn. We weten niets.’

‘Dus je bent hier om me te vertellen dat ik weer supervoorzichtig moet zijn,’ zei Laurel. Ze wist dat ze zich dankbaar zou moeten voelen, maar in plaats daarvan voelde ze zich verbittert. ‘Thuisblijven en zonsondergang is Assepoestertijd. Dat bedoel je, toch?’

‘Nee,’ zei Tamani zachtjes. Ze keek hem verrast aan. ‘Ik ben hier niet om je iets te vertellen. Ik doe geen patrouilles en ik ga niet jagen. Ik blijf gewoon in je buurt. Leef gewoon je leven en ga door met de dingen die je normaal doet. Ik zal er alles aan doen om je veilig te houden,’ zei hij. Hij stapte naar voren om een haarlok uit haar gezicht te vegen. ‘Ik zal voor je strijden tot de dood.’

Laurel stond verstijfd en wist dat hij elk woord meende. Hij vatte haar stilte verkeerd op, plaatste een hand op haar wang en leunde naar voren.

‘Ik heb je gemist,’ fluisterde hij. Ze kon zijn adem op haar gezicht voelen. Voor ze het kon tegenhouden, ontsnapte er een zachte zucht aan Laurels lippen en toen Tamani dichterbij kwam, sloot ze haar ogen zonder erbij na te denken.

‘Er is niets veranderd,’ fluisterde ze. Zijn gezicht was slechts een haartje van het hare verwijderd. ‘Ik heb mijn keuze gemaakt.’

Zijn hand verstijfde en ze voelde de geringste trilling in zijn vingertoppen. Ze zag hem een keer slikken, maar toen glimlachte hij zwakjes en trok hij zich terug.

‘Het spijt me. Ik ging te ver.’

‘Dus wat moet ik nu doen?’

‘Hetzelfde als je alle andere dagen doet,’ zei Tamani terwijl hij zijn schouders ophaalde. ‘Hoe minder je routine verandert, hoe beter.’

‘Dat is niet wat ik bedoel,’ zei Laurel, terwijl ze zich dwong hem in de ogen te kijken.

Hij schudde zijn hoofd. ‘Niets. Ik ben degene die ermee te kampen heeft. Niet jij.’

Laurel wierp een blik op de vloer.

‘Ik meen het,’ zei Tamani. Hij bewoog subtiel om meer afstand tussen hen te creëren. ‘Je hoeft niet op me te letten of vrienden met me te zijn op school. Ik zal gewoon in de buurt blijven. Het komt goed.’

‘Oké,’ zei Laurel met een hoofdknik.

‘Ken je de appartementen op Harding?’ vroeg Tamani op een nonchalante toon.

‘Die groene gebouwen?’

‘Ja. Ik woon op nummer zeven,’ zei hij met een speelse glimlach. ‘Voor het geval je me ooit nodig hebt.’

Hij liep richting de voordeur en Laurel staarde een paar seconden zijn kant op voor de realiteit weer binnendrong. ‘Tamani, wacht!’ zei ze, terwijl ze van haar kruk sprong en naar de ingang sprintte. ‘Ga níét naar buiten zonder shirt aan. Ik heb nieuwsgierige burens.’ Ze greep zijn arm. Hij draaide zich om en bijna instinctief kwam zijn hand over de hare. Hij staarde naar haar vingers die licht tegen zijn olijkleurige huid afstaken. Zijn ogen volgden de lengte van haar hand, haar arm, haar schouder, haar nek. Hij sloot zijn ogen even en haalde diep adem. Toen hij ze weer opende, was zijn uitdrukking neutraal. Hij glimlachte gemakkelijk, gaf haar hand een kneepje, liet hem toen los en liet hem van zijn arm vallen.

‘Natuurlijk,’ zei hij zachtjes. ‘Ik ga wel via achter.’

Hij draaide zich richting de achterkant van het huis, pauzeerde

even en keek haar weer aan. Hij tilde zijn hand op en raakte de ketting aan die hij haar had gegeven: de elfenring die ze had opgehangen aan een zilveren ketting. Hij glimlachte zachtjes. 'Ik ben blij dat je deze nog steeds draagt.'

De dagen erna was school bijna ondraaglijk gênant. Tamani's aanwezigheid in de Amerikaanse regeringslessen maakte Laurel helemaal zenuwachtig en zijn aanwezigheid tijdens de les toespraken maakte Dávid juist weer gek. Chelsea zou het nieuws over dat er blijkbaar nog steeds trollen rondhingen in Crescent City waarschijnlijk slechter hebben opgevat als ze niet zo blij was geweest met een tweede elf op Del Norte High. Maar hoewel Tamani altijd in de buurt was, negeerde hij Laurel en haar vrienden meestal. Laurel stelde de knipoog of geheime glimlach hier en daar wel op prijs, maar werd er ook iedere keer door aan herinnerd dat er overal gevaren om de hoek loerden.

Trollen of geen trollen, Tamani of geen Tamani: met de terugkeer van huiswerk, toetsen en onderzoeksverslagen glipte Laurel langzaam terug in haar gebruikelijke schoolroutine. Ze wist uit ervaring hoe vermoeiend het kon zijn om in constante angst te leven, maar ze weigerde de middelbare school "gewoon" te verdragen. Ze wilde haar leven leiden zoals ze zelf wilde, en hoewel Laurel het niet graag toegaf, leek er in haar leven niet veel plaats te zijn voor Tamani.

Ze wist niet of ze daar verdrietig, schuldig of geïrriteerd over moest zijn. Terwijl ze niet zeker wist of er in haar leven plaats was voor Tamani, wist Laurel wel zeker dat er weinig plaats was in Tamani's leven voor iemand of iets anders dan Laurel. Hij leefde om haar te beschermen en hij had haar nooit in de steek gelaten. Hij ergerde

haar, frustreerde haar, kwetste haar, maakte haar helemaal gek, maar liet haar nooit in de steek.

Soms vroeg ze zich af wat hij zoal deed als zij er niet was. Maar het was waarschijnlijk maar beter als ze dat niet wist, vooral wanneer ze 's middags met David op de bank lag. Zij en David spraken er niet over. Ze had hem natuurlijk verteld wat er aan de hand was, maar ze waren allang tot de wederzijdse stilzwijgende conclusie gekomen dat zwijgen goud was als het Tamani betrof. Het kriebelende gevoel dat ze door hem in de gaten werd gehouden, was nu bijna onophoudelijk. Laurel probeerde er niet bij stil te staan hoe vaak het echt was en hoe vaak ze het zichzelf alleen inbeelddde. Vaak hoopte ze dat haar gevoel het goed had, vooral als er een verdacht uitzien voertuig langs haar huis reed.

Of wanneer er onverwacht werd aangebeld.

'Negeer het,' zei David, terwijl hij opkeek van zijn netjes opgeschreven aantekeningen toen Laurel haar rommelige aantekeningen van haar schoot schoof. 'Het is waarschijnlijk gewoon een verkoper, of zo.'

'Gaat niet,' zei Laurel. 'Mam verwacht een pakketje van eBay. Ik moet ervoor tekenen.'

'Kom snel terug,' zei David met een grijns.

Laurel had nog steeds een glimlach op haar gezicht toen ze de deur openmaakte, maar zodra ze het bekende gezicht op haar zag staan wachten, smolt haar glimlach weg. Ze probeerde zich snel te herstellen door er een nieuwe op te plakken. 'Klea! Hoi! Ik...'

'Sorry dat ik zo onaangekondigd binnerval,' zei Klea met een grijns die de Mona Lisa evenaarde. Zoals gewoonlijk was ze van top tot teen gekleed in nauwsluitend zwarte kleding en had ze een donkere zonnebril op. 'Ik hoopte dat ik je om een gunst kon vragen.'

Ze had een vreemde directe toon. Laurels gedachten gingen naar Tamani's woorden van vorige week over de stilte voor de storm. Ze hoopte dat dit niet de aanzet zou zijn tot die storm. 'Wat voor gunst?' vroeg ze. Laurel was dankbaar dat haar stem stabiel en sterk klonk. 'Kunnen we hierbuiten even praten?' vroeg Klea, terwijl ze naar de veranda knikte.

Laurel volgde haar aarzelend, ook al wist ze dat het niemand ooit zou kunnen lukken om zo dicht bij haar huis te komen zonder dat de wachters elke beweging nauwkeurig volgden. Klea stak een hand uit naar een meisje dat zwijgend naast de rieten stoel stond die het verst van hen vandaan stond. 'Laurel, ik wil je voorstellen aan Yuki.'

Het was het meisje dat Laurel met Tamani had gezien op hun eerste schooldag: het was een van de Japanse uitwisselingsstudenten. Ze droeg een kaki canvas rok en een luchtig topje versierd met rode bloemen. Ze was iets langer dan Laurel, maar door de manier waarop ze stond, leek ze kleiner dan ze werkelijk was. Ze had haar armen over elkaar heen geslagen, haar schouders waren ingezakt en ze had haar kin tegen haar borst gedrukt. Laurel kende die houding. Het was dezelfde die zij zelf aannam als ze wenste te kunnen verdwijnen.

'Yuki?' vroeg Klea. Yuki hief haar kin en knipperde met haar lange wimpers. Ze richtte haar blik op Laurel.

Laurel knipperde verbaasd. Het meisje had elegante amandelvormige ogen, maar ze waren schokkend bleekgroen en leken niet te passen bij haar donkere haar en huidskleur. Ze waren heel mooi. Het was een opvallende combinatie.

'Hoi.' Laurel voelde zich ongemakkelijk en stak haar hand uit. Yuki nam hem slapjes aan en dus liet Laurel haar snel weer los. De hele ontmoeting maakte haar gek. 'Jij bent een van de nieuwe uitwisselingsstudenten, toch?' vroeg Laurel, terwijl haar ogen naar Klea keken.

Klea schraapte haar keel. 'Niet precies. Nou ja, ze komt uit Japan, maar we hebben misschien wat papierwerk vervalst om haar in jullie schoolsysteem te krijgen. Het was het makkelijkste om haar een uitwisselingsstudent te noemen.'

Laurels lippen vormden een stille 'Oh.'

'Zullen we even gaan zitten?' vroeg Klea.

Laurel knikte verdoofd.

'Je kunt je vast nog wel herinneren dat ik je afgelopen herfst om hulp heb gevraagd,' begon Klea, terwijl ze achteroverleunde in de rieten stoel. 'Ik hoopte dat het niet nodig was, maar helaas blijkt dat wel zo. Yuki is... een belangrijk persoon voor mijn organisatie. Geen

vijand,' voegde ze er snel aan toe om Laurels vraag af te kappen. Ze draaide zich om naar Yuki en veegde een pluk haren uit haar gezicht. 'Ze heeft bescherming nodig. We hebben haar gered van trollen toen ze nog maar een baby was en hebben haar toen ondergebracht bij een gastgezin in Japan. Dat was zo ver mogelijk van alle bekende hordes vandaan.' Klea zuchtte. 'Helaas is geen enkel plan ooit waterdicht. Afgelopen herfst werd Yuki's gastgezin, haar pleegouders, gedood door trollen die haar wilden vangen. We kregen haar nauwelijks op tijd weg.'

Laurel keek naar Yuki, die kalm terugkeek, alsof Klea niet net over de moord op haar ouders had gesproken.

'Ze gaven haar weer terug aan mij. Net zoals toen. Ze reist met ons mee, maar ze... hoort eigenlijk op school te zitten.' Klea deed haar zonnebril af, net lang genoeg om vermoeid in haar ogen te wrijven. Het was niet eens zonnig buiten, maar Klea droeg dat stomme ding ook 's nachts, dus het verbaasde Laurel niet. 'Bovendien hebben we vorig jaar de trollen in dit gebied uitgeroeid. Ik wil haar niet opnieuw in gevaar brengen en ik wil zeker niet dat een nieuwe groep trollen haar ontdekt. Dus hebben we haar hier op school geplaatst.'

'Ik begrijp het niet. Waarom hier? Wat wil je van me?' Laurel hoefde haar sceptische toon niet te verbergen. Ze had Klea's kamp gezien. Als het om trollen ging, kon ze niemand anders bedenken die minder hulp nodig had dan Klea.

'Hopelijk hoef ik niet te veel van je te vragen, maar op het moment zit ik in een erg lastige situatie. Ik kan het niet riskeren om haar mee te nemen op jacht. Als ik haar ergens ver weg onderbreng, is ze kwetsbaar voor trollen waar ik niks vanaf weet. En als ik haar juist weer niet ver genoeg stuur, kan alles wat door ons net glipt achter haar aan komen. Jij hield je vorig jaar staande tegen vijf trollen, en Jeremiah Barnes was een bijzonder moeilijk geval. Daarom denk ik dat je wel raad weet met alle... "verrassingselementen" die in de stad zouden kunnen opduiken. Ik dacht daarom dat jij een goed persoon zou zijn om haar in de gaten te houden. Alsjeblieft?' voegde Klea er bijna als bijzaak aan toe.

Maar Laurel wist dat er meer aan de hand moest zijn dan Klea

haar vertelde. Ze kon zich alleen niet voorstellen wat dat zou kunnen zijn. Was Yuki hier om Laurel te bespioneren? Of liet Laurel zich paranoïde maken door Tamani's verdenkingen? Klea had Laurels leven twee keer gered! Maar toch aarzelde ze enorm of ze Klea wel kon vertrouwen. Hoe waar haar woorden ook klonken en hoe geloofwaardig haar verhalen ook leken, elk woord dat uit haar mond kwam, vóelde verkeerd aan.

Deed Klea opzettelijk geheimzinnig? Misschien was dat omdat dit de eerste keer was dat Laurel haar op klaarlichte dag zag, of omdat ze aangemoedigd werd door de nabijheid van haar elfenbeschermers, of gewoon omdat ze nu ouder en zelfverzekerder was. Wat de reden ook was, Laurel besloot dat ze er genoeg van had.

'Klea, waarom vertel je me niet gewoon wat je hier nou werkelijk doet?'

Dit deed Yuki vreemd genoeg grinniken, al was het maar een zacht lachje. Klea's gezicht was een kort moment uitdrukkelingsloos, maar toen glimlachte ook zij. 'Dat vind ik zo leuk aan jou, Laurel. Je vertrouwt me nog steeds niet, zelfs na alles wat ik voor je heb gedaan. En waarom zou je? Je weet niets over mij. Je voorzichtigheid siert je. Maar je moet me nu vertrouwen, tenminste genoeg om me te helpen, dus ik zal het je eerlijk zeggen.' Ze keek naar Yuki, die in haar schoot staarde. Klea leunde naar voren en verlaagde haar stem. 'We denken dat de trollen achter Yuki aanzitten omdat ze niet echt... ménselijk is.'

Laurels ogen werden groot.

'We hebben haar geclassificeerd als een dryade,' ging Klea verder. 'Het lijkt de meest logische verklaring, maar zij is het enige exemplaar dat we zijn tegengekomen. Het enige wat we zeker weten, is dat ze geen dier is. Haar lichaam bestaat namelijk uit plantencellen. Ze lijkt voedsel te halen uit de grond en zonlicht en uit externe bronnen. Ze vertoont geen paranormale gaven, zoals de spierkracht of overtuigingskracht die we bij trollen zien, maar haar metabolisme is een beetje wonderbaarlijk, dus... hoe dan ook. Je moet haar echt in de gaten houden. Het kan maanden duren voordat ik een permanent onderduikadres kan regelen. Ik hoop dat ik haar voorlopig goed genoeg verstop heb, maar zo niet, dan ben jij mijn back-up plan.'

Het duurde minder dan een seconde voordat Laurel het begreep.
Ze draaide zich terug naar Yuki en Yuki keek eindelijk op naar Laurel.
Die lichtgroene ogen... Het waren spiegels van Laurels eigen ogen.
Van Aarons ogen. Katya's ogen. En, de laatste tijd, Tamani's ogen.
Het waren elfenogen.